

Sygn. akt II CSK 365/18

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa D. C. i M. C.

przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 stycznia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 30 stycznia 2018 r., sygn. akt XV Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza na rzecz powodów od pozwanej kwotę 2700,- (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 r., nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002 r., nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżący istotne zagadnienie prawne upatruje w problemie, czy złożona do akt sprawy przez biegłego opinia, która została sporządzona przez niego wraz z pomocą innych osób, które nie zostały powołane do jej wykonania wspólnie z biegłym przez Sąd, może stanowić dowód z pisemnej opinii tego biegłego sądowego. Ewentualnie na wypadek uznania, że dokument autorstwa rzeczoznawcy majątkowego stanowi opinię biegłego, skarżący wskazał, że Sąd

drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa, ponieważ nie poddał opinii biegłego z zakresu wyceny nieruchomości pod ocenę organizacji zawodowej rzeczoznawców zawodowych na podstawie art. 157 ust. 3 i 157 ust. 1 u.g.n.

Przedstawione zagadnienie nie jest zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżąca nie wykazała bowiem, że mają one poważny, uniwersalny i istotny charakter, wywołują zasadnicze kontrowersje lub rozbieżne oceny prawne i nie zostały dotychczas rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy, a ich rozstrzygnięcie jest konieczne zarówno dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, jak i przyczyni się do rozwoju judykatury. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skarżąca przedstawiła własne wątpliwości w aspekcie subiektywnej oceny okoliczności faktycznych, natomiast brak wywodów prawnych uzasadniających istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia prawnego cechującego się nowością i dotychczas niewyjaśnionego i nierozwiązanego w orzecznictwie - budzącego zatem wątpliwości kwalifikowane a nie zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy. Z uzasadnienia wniosku nie wynika, by poruszone problemy budziły wątpliwości bądź w doktrynie bądź w orzecznictwie i wymagały wypowiedzi Sądu Najwyższego w płaszczyźnie materialnej lub procesowej. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadza się, w istocie, do kwestionowania przez skarżącą przeprowadzonej przez Sąd drugiej instancji oceny dowodu z opinii biegłego R. D. na okoliczność zakresu szkody poniesionej przez powodów. Podane przez skarżącą orzeczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 1998 r., I CKN 922/97, nie publ., wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 25 czerwca 2014 r., I ACa 169/14, nie publ.) były już przedmiotem rozpoznania w innych sprawach, w których uznano, że dotyczyły odmiennego stanu faktycznego (np. postanowienie Sądu Najwyższego w sprawie II CSK 205/18). Odnosząc się do oczywistej zasadności skargi stwierdzić trzeba, że opinia biegłego, tak jak inne dowody podlega ocenie Sądu drugiej instancji a w razie istnienia wątpliwości lub niejasności Sąd może żądać wyjaśnień lub uzupełnienia opinii, może także wykorzystać drogę określoną w art. 157 ust. 3 u.g.n. uznając, że dowody zaoferowane przez stronę kwestionującą opinię lub twierdzenia strony, czynią jej wnioski wątpliwymi. Sąd drugiej instancji odniósł się do tych kwestii wskazując

argumenty, które nie pozwoliły na skorzystanie poddania opinii biegłego pod ocenę organizacji zarządowej rzeczoznawców majątkowych i argumenty te nie naruszają w sposób oczywisty przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 i 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 r., poz. 265 ze zm.).